

uvádí odvolací soud, neboť jen tento obsah byl pro žalovanou závazným. Dovolatelka neprávem vytýká, že odvolací soud z výpovědi Štěpána K-a zjišťuje, proč se podmínka »stanice Dziedice« dostala do akreditivu, ač sám důkazu neprováděl, převzav toliko zjištění procesního soudu, který o této okolnosti se nezmiňuje a když výpověď K-ova mimo to jest v rozporu s výpovědí B-ovou, který udal, že všem účastníkům bylo známo, že jde o nerafinovaný petrolej ze státní rafinerie z Drohobyce. Soudu odvolacímu stačilo úplně, že označení stanice podací resouhlasí se zněním akreditivu, vždyť podotýká výslovně, »že v tomto směru netřeba přibírat ještě výpověď svědka K-a o tom, jak se ona podmínka do akreditivu dostala«. Z toho jest patrné, že odvolací soud v tomto směru k výpovědi svědka K-a vlastně nepřihlížel.

Čís. 3864.

Československý erár jest povinen zaplatiti to, co bylo mu dodáno po 28. říjnu 1918, třebas objednávka se stala ještě býv. rakouským erárem.

(Rozh. ze dne 14. května 1924, Rv I 204/24.)

Žalobkyně ujednala s bývalou správou c. k. rakouských státních drah smlouvu o dílo, provedla je z části před 28. říjnem 1918, z části po tomto dni; dílo bylo správou československých státních drah převzato. O b a n i ž š í s o u d y vyhověly žalobě o zaplacení odměny za vykonané dílo.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalovaného eráru.

D ů v o d y:

Žalovaný erár dovolává se z rozsudku odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení, tedy z dovolacího důvodu §u 503 čís. 4 c. ř. s. Dovolání nelze uznati za odůvodněné. Podle §§ů 1 a 2 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 354 sb. z. a n., kterým byl proveden čl. 208 mírové smlouvy St. Germainské, nabyla Československá republika veškerého majetku nemovitého i movitého, zahrnujíc v to veškerá majetková práva i pohledávky, který náležel do 28. října 1918 bývalému eráru rakouskému na území, jež toho dne připadlo Československému státu. Dle §u 7 téhož zákona jest rozhodnou dobou pro nabytí tohoto majetku den 28. října 1918. K majetkovým právům tam vytčeným náleží zajisté také všechny obligační nároky na splnění smluv, ujednaných před uvedeným dnem rakouským erárem s třetími osobami, nemohou však k nim náležeti statky a práva, jichž dne 28. října 1918 ještě nebylo, poněvadž toho dne nebyla smlouva třetími osobami ještě splněna. To, co žalující firma dodala železniční správě po 28. říjnu 1918, nebylo dodáno již bývalému c. k. eráru a nepřípadlo do vlastnictví československého eráru podle čl. 208 mírové smlouvy a veřejnoprávního předpisu zákona čís. 354/1921. Ohledně úplaty za tyto dodávky neplatí proto předpisy čl. 203 předposlední odstavec a čl. 205 poslední odstavec mírové smlouvy St. Germainské, že nynější vláda rakouská jest samojediná zodpovědna

za všechny závazky bývalého rakouského eráru, sjednané před válkou a za války s určitými výjimkami, o něž tu nejde, nýbrž všeobecná pravidla platného práva soukromého. Na veřejnoprávní, bezbřemenný převod majetku bývalého Rakouska na Československou republiku mohla by se žalovaná strana odvolávat jen ohledně dodávek, provedených před 28. říjnem 1918, zaplacení těchto dodávek však žalující firma touto žalobou nevymáhá a ovšem vzhledem ku příročí, nařízenému pro takové pohledávky zákonem ze dne 23. července 1919, čís. 440 sb. z. a n., ani vymáhati nemůže. Lze-li posuzovati právní poměr mezi stranami jenom podle pravidel práva soukromého, nemůže býti pochybnosti o povinnosti žalovaného eráru, by zaplatil hmoty a práce, dodané po 28. říjnu 1918. Povinnost ta plyne z §§ů 1052, 1062, 1152 a 1170 obč. zák. Přijala-li československá železniční správa další plnění žalující firmy, aniž prohlásila, že je přijímá jménem bývalého c. k. eráru — k čemuž ostatně nebyla pro nedostatek jakéhokoliv zmocnění ani oprávněna — nemůže tento její počínání mít jiného smyslu, než že ujednala se žalobkyní samostatnou smlouvu o dílo, jímž bylo dohotovení nedokončeného díla, počatého z příkazu bývalého rakouského eráru, a že jest ochotna zaplatiti odměnu na dohotovení díla připadající.

Čís. 3865.

Zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém (zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.).

Zákonem byly zaopatřovací požitky pouze upraveny, nebyl však nárok na ně zákonem založen.

Nároku nemá zaměstnanec, jenž se, vystupuje ze služby, vzdal za odbytné zaopatřovacích požitků.

(Rozh. ze dne 14. května 1924, Rv I 624/24.)

Po 38leté službě na panství žalovaného šel žalobce v roce 1911 do výslužby a dostav odbytné 8.000 K prohlásil, že nemá proti žalovanému dalších nároků ze služební smlouvy. Žaloba o zaopatřovací požitky podle zákona čís. 130/1921 sb. z. a n. byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t ě

d ů v o d ů:

Co se týče otázky, zda zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. utvořil důvod pro nároky na zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém pozemkovém majetku, či zda jen upravil existující již nároky, rozřešil tuto otázku odvolací soud správně. Z nadpisu zákona, z jeho ustanovení jakož i z prováděcího nařízení k tomuto zákonu ze dne 13. května 1921, čís. 189 sb. z. a n. a z důvodových zpráv plyne nepochybně, že zákon zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkostatech toliko upravuje, však nových nároků nezakládá. Kdo zaopatřovacích požitků již nepožíval (§ 1 a) nebo kdo na ně nároku ať ze zákona nebo ze smlouvy nebo podle zvyklosti neměl (§ 1 b),